

været før, efterhaanden som vi begynde at erkjende, at vi have været for generøse. Naar det ærede Medlem siger, at man, naar man giver sit Tjenestehende en anseelig Løn, ikke skal afsnappe 8 Skilling for en ituslaaet Talerken, saa svarer jeg, at netop naar jeg giver mit Tjenestehende en anseelig Løn, skal det knappes af for, hvad det slaaer itu; jeg giver nemlig mit Tjenestehende en anseelig Løn, fordi det skal tjene mig godt, men naar det slaaer itu, tjener det mig ikke godt, og altsaa maa det betale derfor. Jeg troer saaledes ikke, at det ærede Medlem har udviklet noget egentligt Talent, hverken for at faae sit Tjenestehende til at gjøre sin Pligt eller for at ordne den hele Oekonomi paa en helbig Maade. (Falle sen: Maa jeg bede om Ordet!). Jeg haaber, det vil blive en kort Bemærkning, men jeg er forresten fattet paa et heelt Båndstyk. Jeg holder mig altsaa til den mere smaalige Trediedeel og haaber, at ærede Medlemmer ville støtte mig deri, i Erkjendelse af, at man gjør bedst i at see paa det Smaa samtidsigt med, at man seer paa det Store. — Endringsforslaget under Nr. 13 a. skal jeg ikke omtale, men jeg overlader hele denne Sag til den ærede Ordfører, til hvem jeg i saa Henseende har sluttet mig, og som jeg følger heelt igjennem. — Derimod skal jeg udtale mig om Sorø Kirke. Jeg stemmer her med Mindretallet, og det ligger simpelthen deri, at Sorø Kirke for ikke mange Aar siden er undergaaet en saadan Reparation, at det dengang heed, den nu var i god Stand, men da man atter kom og saae paa Kirken, fandt man, at den ikke var i nogen smuk Stand. Havde man sagt, at det saae ikke godt ud at have Træspænder til at holde Hvalvingerne sammen i en iøvrigt smuk Kirke, havde det været den rette Rigefremhed og Dyrigtighed, der bør finde Sted i den Slags Sager; men naar vi gjenemgaae alle de Meddelelser, vi have faaet, seer det ud, som om der for Kirkens Skyld var Trang til at tage Hvalvingerne ned, og det er ikke Tilfældet. Det er denne Mangel paa Rigefremhed fra Vedkommendes Side, der bringer mig til at modsætte mig Forlangendet. Naar engang denne Bestræbelser kommer frem, naar man ligefrem siger, at man kun ønsker at

forstjønne Kirken, kunne vi igjen tage Sagen under Overveielse, men man skal ikke vænne Vedkommende til at skjule, hvad der egentlig er Grunden til de Forlangender, de gjøre, og som vi have Bannselighed ved at kontrollere. Bannseligheden for de repræsentative Myndigheder ligger stedse i, at de ikke kunne see med egne Øine, og naar man først vænner Vedkommende til, at de, for at faae, hvad de forlange, uden videre skulle narre, blive de repræsentative Myndigheder altid narrede. Holder man sig derimod til simpelthen at sige, at der vel ikke er nogen egentlig Trang til det, man ønsker, men at man dog gjerne vil have det for at forstjønne, træder man frem med Dyrigtighed. Det ligger klart for i alle de Papirer, vi have faaet, ligesom ogsaa efter hvad der er min personlige Erfaring, at Sorø Menighed endnu for lang Tid har en Kirke, hvori Præsten kan bevæge sig i Choret, uden at Hvalvingerne falde ned paa ham. Det skulde i det Mindste oplyses, at Træspænderne vare af en saadan Bestaafenhed, at Murene vege; men skulde det være Tilfældet, er det en Forsømmelighed, at det ikke blev efterseet, da hele Kirken blev repareret, og det er da en Feil, der bør tages alvorligt i Betragtning. Jeg stemmer derfor for Forslaget, om jeg ogsaa var mig bevidst, at Posten vilde komme igjen næste Aar, men da i Rigefremhedens Skikkelse. De andre Poster skal jeg ikke omtale; men da Loven tillige ligger for i sin Heelhed, skal jeg endnu bringe een Ting paa Bane. Jeg havde, som man erindrer, ved 2den Behandling stillet et Endringsforslag til § 6, der gif ud paa at sætte Rigsdagen i dens berettigede Stilling overfor Rigsraadet, som gjør Fordring paa at leve og at have Noget at gjøre her i Kongeriget. Naar Rigsraadet har Noget at gjøre, er det som Rigsraad for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender, og dersom disse Fællesanliggender skulle være de, der ere bestimerede i § 19 derved, at hvad der ikke er forbeholdt som særlige Anliggender, er fælles, saa er dette igjen bestimeret ved § 55, som siger, at Fælles er det, hvortil Kongeriget alene bidrager sin proportionale Deel. Naar der altsaa forlanges Mere, maa den Repræsentation, der paatager sig at være Repræsentation for de